

La ponència estratègica defensa una confederació espanyola. Això –pel que fa a l'eix de les relacions amb Espanya– us acosta més al federalista PSC que no a la sobiranista Convergència?

—No, no, en absolut. L'eix central del debat d'un plantejament confederal és el de la plena sobirania. Per tant, l'eix central de la ponència se centra –com ha passat històricament a Unió– en el debat de la sobirania, la plena sobirania per a decidir en cada moment quin estatus vols per al teu país. La ponència continua definint el model confederal, però també és veritat que assenyala –en un horitzó a llarg termini– que el model òptim seria el model confederal europeu, on Europa és l'estat i Catalunya cedeix una part de sobirania en termes europeus, com qualsevol altre país de la UE. El model federalista no es basa en quina sobirania cedeixes, sinó en quina et cedeixen a tu. Hi ha una diferència molt essencial que ens distancia del PSC, tot i que sempre hem defensat que augmentar la base del catalanisme hauria de voler dir que hauríem de tenir un mínim punt de trobada sobre la defensa de sobirania a Catalunya, transversal a tot el catalanisme polític. Això pot semblar molt teòric, però, portat a la pràctica, n'és un exemple clar el pacte fiscal.

—S'ha d'entendre així, la proposta de Duran Lleida al PSC perquè s'uneixi a la defensa del pacte fiscal?

—El plantejament és que, en uns moments tan complicats com els actuals, és difícil que qualsevol formació que es defineixi dins del catalanisme polític no tingui molt, molt clar que un àmbit absolutament essencial és que els recursos que es generen a Catalunya puguin ser gestionats a Catalunya. Sense poder gestionar els teus recursos, fer país és molt més complicat. El pacte fiscal, que en alguns àmbits es defineix com un pacte de màxims, nosaltres el plantejarem com el mínim comú denominador del catalanisme polític.

—Qui no entra en el pacte fiscal no entra dins el catalanisme polític?

—Hi hauria d'entrar. Aquest és el debat obert. I esperem que el PSC hi entri. Aquesta és la crida al PSC.

—Què esteu disposats a cedir al PSC perquè doni suport al pacte fiscal?

—És que això no es planteja en termes de negociació. La negociació s'ha de fer

EL TEMPS

“El pacte fiscal és el mínim que podem demanar”

Antoni Castellà (Barcelona, 1970) és, des del recent congrés d'Unió Democràtica de Catalunya (UDC), vice-president executiu de Relacions Polítiques i Institucionals.

amb Madrid. A Catalunya hem d'aplegar com més força millor per a fer el procés negociador. No té sentit que negociem els catalans, entre nosaltres, sobre drets que creiem que són justos.

—El pacte fiscal és el límit del que es pot demanar a Espanya?

—Jo no hi crec, en els quadres estàtics. Això és un quadre en moviment, i ho ha estat històricament. Ara la situació és tan greu que, sense voler semblar naïf, creiem que això és el mínim que podem de-

manar a l'estat espanyol si encara, avui, pot tenir sentit estar associats amb ells. Aquesta és una reflexió que s'ha de fer l'estat espanyol. Si no, entrem en el risc que algun català es pugui preguntar quin avantatge implica mantenir-se en aquest estat. El mínim és que els recursos dels catalans els gestionin els catalans. Sempre ha estat necessari, però especialment en un moment de profunda crisi econòmica, que origina una profunda crisi de finances públiques. Perquè, malgrat tot,

el país continua generant recursos perquè afrontem les mesures per a intentar sortir més de pressa d'aquesta crisi.

—Voleu dir que l'estat espanyol hauria de veure que no donar el pacte fiscal és donar arguments a l'independentisme?

—No és pas qüestió d'arguments. És un mínim de justícia. Quan hi ha d'haver un acord de negociació entre dues parts, ha d'haver-hi un mínim de satisfacció i de justícia per a totes dues parts. La qüestió no és si Catalunya és viable com a país —que ho és, de viable—, sinó si Espanya és viable sense que hi hagi un mínim acord de justícia en aquest sentit.

—Veieu el PP mínimament disposat al pacte fiscal?

—En aquests moments, l'actitud del PP no ens dóna indicadors positius, però veurem què passa quan seguem a parlar.

—El paper del president d'Unió, Josep Antoni Duran i Lleida —que és al Congrés dels Diputats—, és cabdal en aquest procés de diàleg amb el PP de Madrid?

—Aquest és un dels compromisos més importants que té. En Duran ha fet un dels millors resultats de la història de CiU a Madrid, amb el pacte fiscal com a eix central. Per tant, és un dels eixos principals i una de les responsabilitats importants que tindrà —amb el suport de tota la federació al darrere, és clar.

—Quin és el pla B, si la proposta de pacte fiscal no reïx?

—No m'ha agradat mai de parlar de plans B, perquè sembla que pots tenir el convenciment que el pla A no et funcionarà. Estem profundament convençuts que és just i ha de funcionar. Això no vol dir que no n'hi hagi, de pla B.

—Si no funciona, es farà servir el dret de decidir per a mesurar el suport ciutadà al pacte fiscal?

—Forma part de l'estratègia de defensa del pacte, sí. Aquesta no és una proposta de programa electoral, és una posició de país. Si així ho representa una majoria parlamentària al Parlament de Catalunya, n'hi hauria d'haver prou per al govern espanyol. Si, malgrat tot, no s'asseu a parlar, es tractaria de fer una crida per a poder explicar objectivament que no és una proposta programàtica, sinó que és la majoria del poble de Catalunya que hi està d'acord, amb aquest plantejament.

—L'horitzó de Convergència és l'estat propi. És compatible amb l'estratègia aprovada pel congrés d'Unió?

—En el plantejament, UDC marca un horitzó final —que no difereix del que ha marcat sempre— que lliga amb el dret a l'autodeterminació i amb l'assoliment de la plena sobirania en el marc europeu.

—Però Duran i Lleida és molt clar respecte a la independència.

—Duran i Lleida parla del plantejament a curt termini, i en aquest moment la independència és quelcom prou seriós perquè no sigui articulat com una proposta d'ara sí, ara no. En cada moment, el poble de Catalunya ha de decidir quin serà el seu futur i si hi ha una majoria que ho fa en aquest sentit, haurà de ser prou seriós tot plegat, perquè aquí no pot haver-hi opcions de fracàs, no pot haver-hi plans B. Jo, particularment, sempre he pensat que has de marcar un horitzó final perquè els horitzons finals poden fer-te la sensació que a mesura que avances et queden més lluny, però et fan avançar.

—Vós us heu declarat independentista, però anàveu amb l'equip del

Duran, en aquest congrés. No era independència, sí - independència, no, el principal debat?

—No, en absolut. No l'hem tingut en aquests termes. Sí que hem tingut un debat, que ha aplegat la majoria de la militància sobre el denominador comú del reconeixement de la plena sobirania de Catalunya. Dins d'aquí es poden recollir les diverses sensibilitats d'Unió Democràtica. Jo formava part de la candidatura que creiem que representa també les diverses sensibilitats i també els diversos ritmes, amb estacions d'un mateix tren que, en qualsevol cas, va en la mateixa direcció.

—Sou demòcrata-cristians o social-cristians?

—Ideològicament, pertanyem a la democràcia cristiana, que té uns pilars bàsics però admet matisos o sensibilitats. La definició de social-cristians la tenim assumida des de fa uns quants congressos i el matís indica que ens orientem al model d'economia social de mercat i a la justícia social com un dels eixos vertebradors de la nostra política.

—L'estat del benestar sobreviurà a les retallades?

—Hi ha de sobreviure, és clar, perquè és un model molt propi d'Europa. No ho hem de deixar tot a les mans de l'administració i hem de recuperar valors com la solidaritat, la confiança i la col·laboració per a ser capaços de mantenir la societat del benestar. Hem gastat molt més que no teníem, però hem de garantir la igualtat d'oportunitats i impulsar mesures que accelerin la recuperació econòmica.

—Què s'ha de fer si el govern espanyol intervé Catalunya?

—No preveig aquesta possibilitat. Seria un profund error polític per part de l'estat. Catalunya no està en situació d'intervenció. Catalunya fa més d'un any que suporta uns esforços diferencials molt forts en termes d'austeritat i de control de la despesa pública i que reclama mecanismes de més sobirania per a prendre decisions. Per tant, si a algú del govern de l'estat li passa pel cap d'aprofitar aquesta situació per a portar-nos al col·lapse i després a la intervenció, aquí sí que tindrem un xoc de trens realment important.

Àlex Milian